

Ordning, man kunde lære en hel Del af dem, saa længe de blot behandlede deres egne Ting, som de kendte ud og ind, men saa snart de skulde udforme noget politisk, saa blev de uklare, saa blev de svage, og saa havde de en ganske overordentlig uheldig Respekt for Myndigheder, hvad enten disse Myndigheder vidste Besked med det, de skulde have med at gøre, eller ikke vidste Besked med det. Den Erfaring har jeg gjort før, saa deres Tilslutning siger aldeles ingenting.

Det skulde jo netop være det yndige ved det, jeg har kaldt et Monstrum — en Betegnelse, som jeg staar ved — ved den politisk-handelspolitiske Afdeling, at vi netop fik det hele ind i en stor Gryde og rørte det rundt, saa kunde man rigtig se, hvor ganske ligestillet der blev taget paa alle Sager. Ja, jeg ved ikke, om nogen gaar paa den, naar det staar paa Tryk eller bliver sagt herfra, men jeg kender lidt til Forholdene, ogsaa til Vanskelighederne for Udviklingen af Oplysningsbureauet, dette Kim til noget virkelig betydeligt; jeg ved, der er Embedsmænd indenfor dette, der gerne vilde bringe noget betydeligt ud af det, men Udviklingen er hemmet, den har ikke faaet Lov at udfolde sig paa den Maade, den skulde, og saa tror man virkelig, at man nu ved at tage Bureauet ud af sin dog nogenlunde selvstændige Stilling og anbringe det som et ganske almindeligt Kontor under dette Monstrum mellem hele den uhyre Masse af andre Sager virkelig vil kunne naa til den Udvikling, som man ikke har kunnet naa tidligere, da det var selvstændigt stillet. Nej, det er umuligt; enten maa det ud af det hele og etableres for sig, og det tvivler jeg om er muligt for Tiden af økonomiske Grunde, eller ogsaa maa det ind i en handelspolitisk Afdeling; der er det i Stand til at hævde sig, og der vil det med en handelspolitisk orienteret Chef faa de Udviklingsmuligheder, som det skulde have.

Den højtærede Udenrigsminister pegede paa sig selv, at han var kommet lige ud af det borgerlige Liv o. s. v., jeg kunde da ikke tro, at han kunde lade sig smitte af denne gamle Aand eller ikke skulde have Syn for den, hvis den var der! Jo, det tror jeg netop i meget høj Grad om den højtærede Udenrigsminister, netop om den højtærede Udenrigsminister. Det er noget, man ser, ikke alene ved ganske unge Mænd, der kommer ind i Udenrigsministeriet og lige straks bliver smittet, Folk, der har det rigtige Syn, er udgaaet fra de rigtige Steder, men lige straks bliver

grebet af denne Aand — jeg regner nu ikke saa meget med, at de unge gør det, for deres Karriere er stærkt afhængig deraf —, men ogsaa for ældre. For dem, der har Sans for denne Aand, maa der aabenbart være noget i høj Grad tiltalende, noget i høj Grad tiltrækkende ved den. Jeg har saaledes ofte bemærket under vore Ekskursioner og Fester o. s. v., hvor jo den højtærede Udenrigsminister indtager en ledende Stilling, at det er forbavsende, hvor let han glider ind i hele denne Form, som dog kun er en Form, er noget udvendigt, som i øvrigt ethvert Menneske, der gider lære det, hurtigt kan lære, men hvor man for-gæves spejder efter Indholdet. Jeg forstaar derfor godt, at netop den højtærede Udenrigsminister ikke straks er blevet chokeret, da han saa Anbringelsen af dette Oplysningsbureau, og jeg forstaar ogsaa saa udmærket godt, at den højtærede Udenrigsminister kan paatage sig Eneansvaret — hvad jeg for øvrigt ogsaa meget godt vidste at den højtærede Udenrigsminister havde — for Udnævnelsen af de omtalte delegerede. At den højtærede Udenrigsminister ogsaa kan løfte sig saa højt op, at han er stolt over det, det ligger ganske simpelt i, at der i den højtærede Udenrigsministers Natur er noget, der harmonerer med alt dette, som jeg har kaldt for det diplomatisk-bureaukratiske; men i min ligger der ikke noget deraf.

Niels Petersen: Det er en Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Holstein, der foranlediger mig til at gøre en Bemærkning. Det ærede Medlem gjorde gældende, at naar det foreliggende Lovforslag gennemføres, vil Direktøren i Udenrigsministeriet være overflødig. Men jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at han ogsaa delte den principielle Betragtning, som blev gjort gældende af os Radikale i 1921 under Forhandlingerne om Loven, idet vi gik ud fra, at det rigtigste vilde være at bibeholde den Tvedeling i Udenrigsministeriet, som vi havde faaet efter 1908, med de to Departementschefer. Jeg hævdede det her i Salen navnlig ud fra rent parlamentariske Hensyn, idet jeg sagde, at naar der var en Tvedeling, naar der var to Departementschefer, vilde Udenrigsministeren, navnlig naar det var en Udenrigsminister, som kom til uden faglig Uddannelse, under alle Omstændigheder have to at henvende sig til, to at raadføre sig med, men naar man indførte Systemet med Direktøren, vilde en Udenrigsminister være henvist til